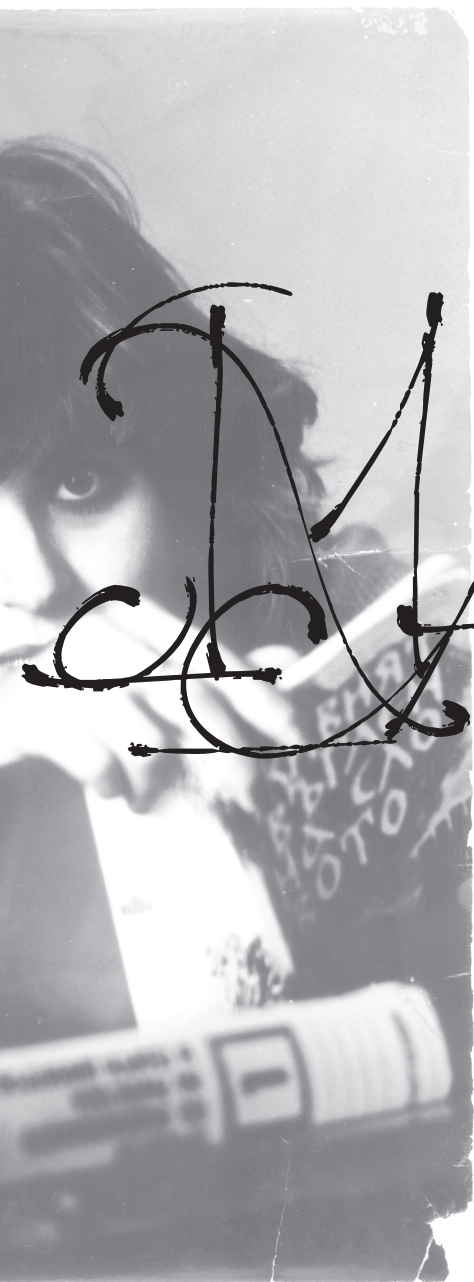

МИЛЕНА
АЛЕКСАНДРОВА

Игра на себе си

МИЛЕНА
АЛЕКСАНДРОВА

МИЛЕНА
АЛЕКСАНДРОВА

КИБЕА

Игра на себе си

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

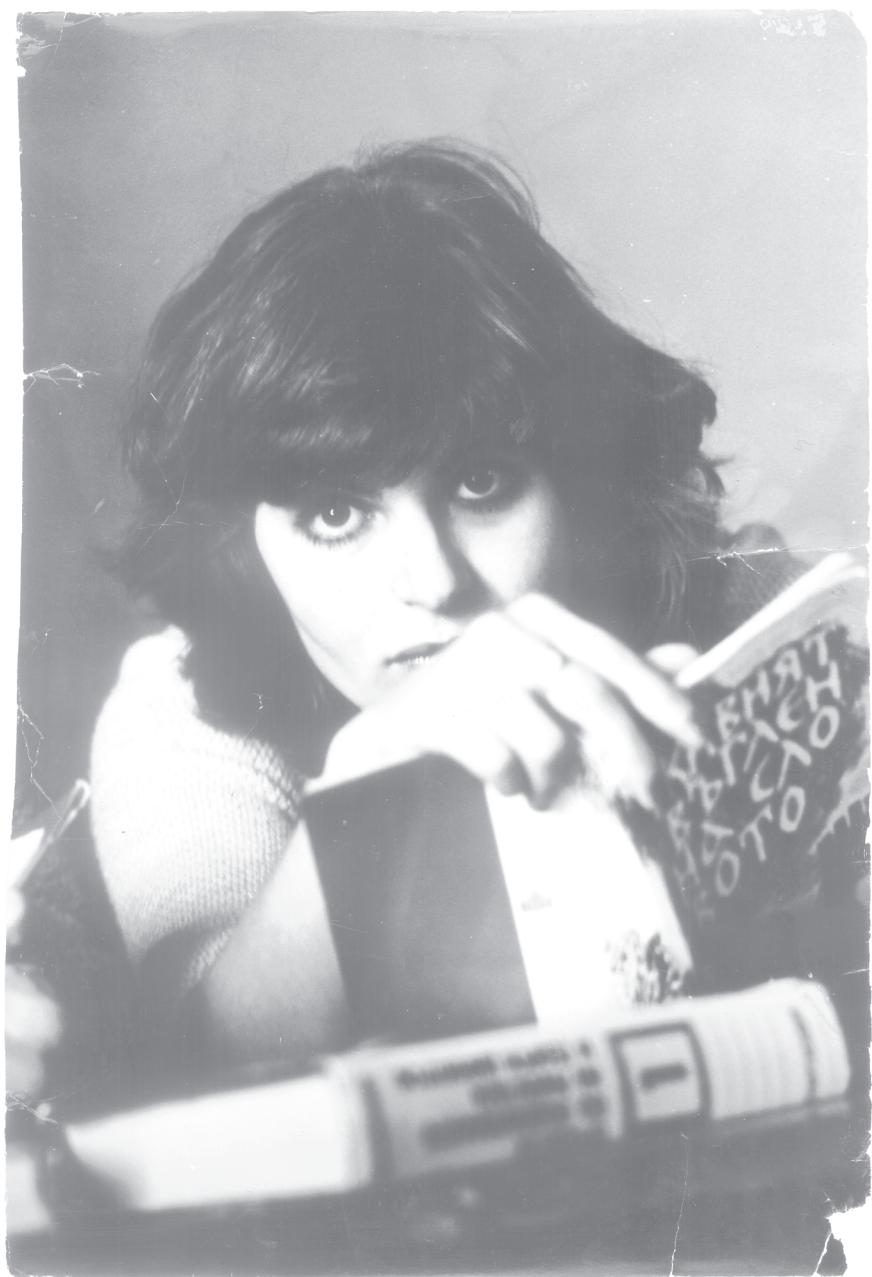
София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

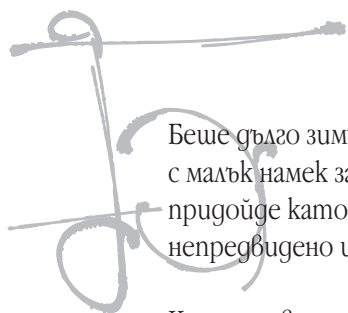
Милена Александрова
ИГРА НА СЕБЕ СИ

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2015
© Милена Александрова, автор, 2015
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2015

ISBN 978–954–474–688–9

Беше дълго зимуване
с малък намек за пролет в средата му,
придойде като бързо напиване
непредвидено и внезапно.

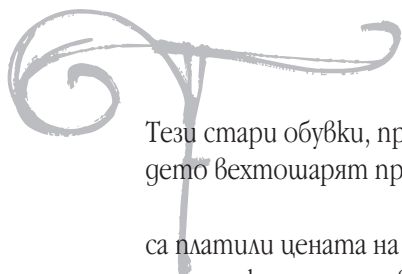
Като първо пътуване
до различни места на земята
с окъсняло завръщане
и объркана памет за пространство и дати.

Като ранно събуждане
или нощ на безсъние –
стягаш се да заспиш,
но не спиш и замръзваш от будност.

Като всички писма неизпратени
и написани само в мислите,
със слепените думи неказани
и непипнати бели листи.

Като отговор тих, и несигурно е
дали с ангела или с дявола се захващаш,
но от него няма отърване,
в теб прораства.

Беше дълго зимуване
с малък намек за пролет в средата му,
както беше тук, така и отмина,
но защо ли още усещам студа му и вятъра?

Тези стари обувки, протрити и скъсани,
дето вехтошарят прибира от боклука
на бърза ръка,

са платили цената на пътя
със засечките и нахлуванията му
от непризовани и призовани дела.
Кърпени, наставяни и преправяни,
вече не стават за нищо,
лежат непотребни в претърпаната торба,
но може би още си имат време,
поне за една следа.

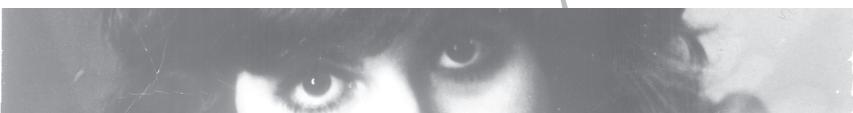
А може би нямат. И те са преходни,
нетрайна си е вещта.

На лустрото им забелено
подремват и прахоляк, и боя,
но с тях никой няма да тръгне.

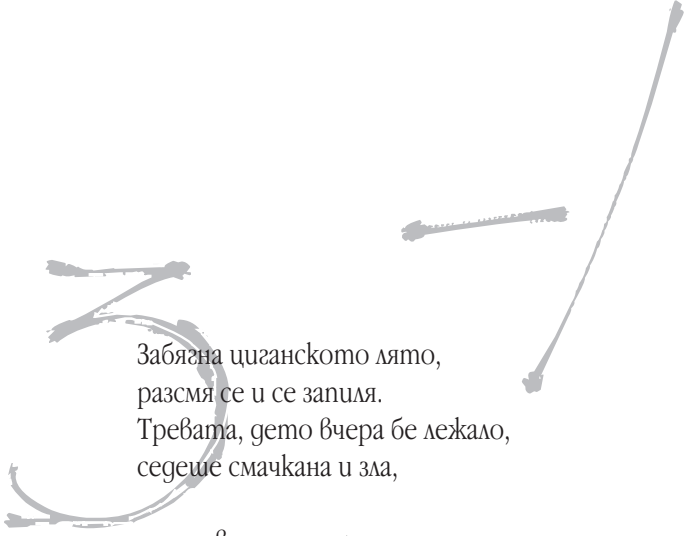
Е, и какво от това?

Те пазят душата на пътя
с неисканите му дарове
и исканите мита.

zuma

Забягна циганското лято,
разсмя се и се запля.
Тревата, дето вчера бе лежало,
седеше смачкана и зла,

и си говореше задъхано,
тъй можеше да разбере,
как преминаваше тъмнозеленото
в златисти и червени цветове,

как в паяжините се сгряваше
опарената от слана гора,
и криеше сред листопада си
изпуснати от птиците пера.

Как във водите на широката,
затлачена и тровава река
е паднал залезът
и свети единствено окото на нощта.

Скъсяваха се настървено дните,
но тя растеше в тях и оцеля,
бодливата ѝ островърха кожа
проби снега.

Понякога небесата се сплитат —
избират си подходящ цвят,
развлечените облаци
по билата димят.

Студът кротичко се заседява
и да си тръгне не дава знак —
тогава светът зажумява
и завалява сняг.

От бялото се прошарва.
Формите на места
се заоблят и наедряват
с пухкава снежна кора.

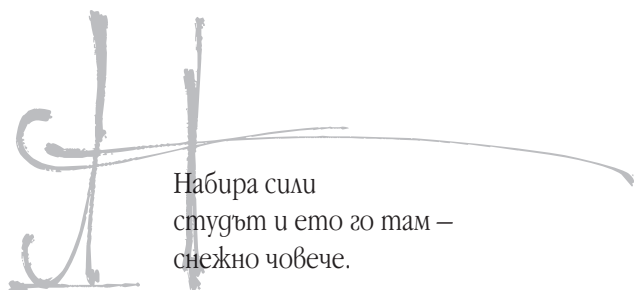
А небесата харесали
мръсносивото за свой цвят,
хвърлят ли, хвърлят парцали
сняг, сняг, сняг.

Разлудува се
кръвта на зимата —
падащият сняг.

Набира сили
студът и ето го там –
снежно човече.

The page is decorated with several abstract grey brushstrokes. At the top, there is a long, thin, slightly curved stroke extending from the left towards the right. Below it, on the left side, is a large, intricate swirl that loops around itself. At the bottom, there are two more strokes: a long, thin, curved one on the left and a shorter, straighter one below it.

Хлътнах по снега.
Зяпам го гипсирана
около месец.